

เทศน์เช้า วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราอยู่บ้าน เวลาเราปฏิบัติเราอยากจะทำกรรมมาก เพราะกรรมะ เห็นใหม่ เวลาปฏิบัติเรามีดีแต่ด้าน เราต้องการช่องทางที่เราจะออกไปจากกิเลส เราอยากทำกรรมมาก แต่เวลามาอยู่วัด วันหนึ่งฟัง ๔ รอบ ๕ รอบ แล้วฟังกรรมนี้มันสะท้อนหัวใจใหม่?

เราภูมิใจกันมากนะ ว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ศาสนาพุทธมีมรรค มีผล เห็นใหม่ เวลาสุกกระทะไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน บอกว่า

“ศาสนาไหนก็ดี ศาสนาไหนก็ดี”

พระพุทธเจ้าบอกเลย

“สุกกระทะเธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผลหรอก”

มันไม่มีเหตุมันก็ไม่ผล เราก็ภูมิใจกันว่าศาสนาพุทธเรามีเหตุมีผลมาก เรามาประพฤติปฏิบัติเราต้องตั้งใจ ต้องทำตามความเป็นจริง เห็นใหม่ นี่ศาสนาพุทธนะมันมีเหตุมีผล แล้วมีการกระทำ มันต้องมีการลงทุนลงแรง แต่เราคิดกันเองโดยสามัญสำนึกใจ ว่าศาสนาพุทธนี้เราอ่อนวอนเอา ขอเอาเหมือนถือผีนะ

นี่เวลาถือผี เวลาเขาไปหาทรงเจ้าเข้าผี เขาเช่นไหว้แล้วเขาต้องการขอเอา เขาต้องการขอเอา เห็นใหม่ ได้บุญกุศล ได้ต่างๆ ให้ได้ลอยมาจากฟ้า นั่นเป็นความเชื่อถือดั้งเดิมของมนุษย์ ในโลกมนุษย์ทุกทวีป ทุกสัญชาติ ทุกชนชั้น ถือผีหมดเลย เพราะยังไม่มีศาสนา พอมีศาสนาขึ้นมา ศาสนาเกิดจากใคร?

คูสิลัทธิต่างๆ เกิดจากผู้นำของเขา แต่ในพุทธศาสนาของเราเกิดจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ถือผีถือสาว แต่มุมมองทางโลก คูสิ

เวลาไปเที่ยวสวน นี่มีคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ทั่วๆ ที่ตัวเองก็เป็นอยู่ เพราะเราเกิดมาก็คือ เราเกิด แต่มันก็ไม่ได้มองมาที่เรา เห็นไหม มันก็คิดว่าอยู่นี้มีสุขมีสบายโดยธรรมชาติของมัน พอไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันก็ต้องมีสิ่งตรงข้าม คนไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

มันมีสิ่งตรงข้าม ความคิดนี้คิดแบบถามปัญหา แบบวิทยาศาสตร์ที่คิดหาข้อมูล เห็นไหม นี่ศาสนาแห่งปัญญา ปัญญามันเกิดเพราะการใคร่ครวญ ตรรกะด้วยความตรึกเอา ตรึกเอามัน ไม่ใช่ศาสนา เพราะตรึกเอา ถึงออกบวช ถึงออกคันคว่ำไถ การคันคว่ำ สิ่งนั้นมีการกระทำ สิ่งนั้นได้มา การได้มาอย่างนั้น ไม่ใช่ถือศีลถือสางด้วยการอ่อนวอนขอเอา

เวลาเรามาวัดมาวา เห็นไหม ฟังธรรม นี่ธรรมมันสะท้อนหัวใจไหม? ถ้ามันสะท้อน หัวใจนะมันจะเกิดสติสัมปชัญญะ แล้วการเหยียดการคู่ของเราจะมีสตินะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน บอกว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ด้วยความไม่ประมาท! แต่เราประมาทนะ เวลาประมาท เห็นไหม นี่เมื่อคืนเวียนเทียน ดู ลีเล่นกัน หยอกกัน เล่นกัน มันสะท้อนใจ มันอยากเลิกเลย มาวัดนี้เรามาทำอะไรกัน เรามา ทำบุญกุศลใช่ไหม? เราจะมาตั้งใจของเราใช่ไหม? นี่เราตั้งใจ

เด็ก! ถ้าเด็กมันจะเล่นเป็นครั้งเป็นคราว มันสุดวิสัยเรื่องของเด็กใช่ไหม? เราเป็นผู้ใหญ่ แล้ว คนแก่คนเฒ่านะ ยังหยอกกัน ยังเล่นกัน.. เล่นกันนี้ เวลาเล่นมันทั้งชีวิตนะ เวลาเรามาเอา คุณประโยชน์กับเรา เรามาเอาคุณงามความดีของเรา ทำไมยังมาเล่นกันอยู่?

เล่นกัน เห็นไหม ถ้าคนเล่นกันแสดงว่าไม่เห็นเป้าหมายของศาสนา ไม่เห็นคุณงามความดีในเรื่องของศาสนา คนจะหยอกจะล้อกัน พระนะ พระก็มีพูดเล่นพูดหัวกันเป็นบางเวลา ถ้าบางเวลานี้เพราะอะไร? เพราะเรากันเคยกัน เราคุยเล่นกัน เราคุยหยอกกัน อันนั้นมันเป็นคราว เป็นเวลา อันนี้จะเดินจงกรม จะเวียนเทียนกัน ยังเล่นกัน ยังหยอกกัน โอ้โฮ.. มันต้องยกเลิกนะ

นี่พูดถึงธรรมดานะ วุฒิภาวะของจิตใช่ไหม? ใจของคน นี่คนที่พัฒนาแล้ว คนมีเป้าหมาย เขาอยากจะทำจากทุกข์ เขาชวนขวยของเขา ใ้ฉันีมานะ คนมันหลากหลายใช่ไหม มันมี

ทัศนคติต่างๆ กันมาก.. นี่เวลาเราพูด เราก็อวดของเราเองนั่นนะ พันธุกรรมทางจิต จิตของคนสร้างมาดี จิตของคนมีพื้นฐานมานะมันมุ่งเป้าหมายเห็นไหม

ในมหายาน ในเซนนะ เขาจะฆ่ากัน เขามีอาฆาตมาดร้าย เขามีปัญหากัน แบบว่าฆ่าล้างตระกูลไง แล้วอีกฝ่ายหนึ่งเขาก็หนีไปบวชเป็นพระเซน พอบวชเป็นพระเซนเขาก็เจาะภูเขา เขาเจาะภูเขาซะ ใช้สิ่วกับค้อนเจาะภูเขาให้เป็นถ้ำไป นี่นั่งเจาะนะ อีกคนจะมาฆ่า พอจะฆ่าบอกไม่เป็นไร จะฆ่าก็ให้ฆ่า แต่ขอให้เจาะภูเขาให้เสร็จก่อน

เขาก็นั่งตอกภูเขาไปนี่แหละ ๓๐ ปี ๓๐ ปีตอกไปเรื่อยๆ จนกว่าจะทะลุภูเขาไป คุยกันอยู่ทุกวันนะ คุยกันอยู่ทุกวัน คุยไปๆ มันปรับทัศนคติจากจะฆ่ามานะ จะมาทำลายเขาแค้นมาก ชีวิตนี้ต้องตายเด็ดขาด นี้อยากจะเจาะภูเขาให้มันเสร็จจะได้ฆ่า เจาะไปพูดไป ทัศนคติปรับกันไปปรับกันไป จนกลายเป็นเพื่อนสนิท เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไปด้วยกัน

นี่สิ่งที่เขาทำ เขาเจาะภูเขาทั้งลูกนะ เขาเจาะภูเขาไป ของเรานี้พุทโธ พุทโธ.. พุทโธ พุทโธ เห็นไหม หลวงปู่ฝั้นท่านบอก

“แค่ลมหายใจเข้านี่ก็พุท ลมหายใจออกนี่ก็โธ งานอย่างนี้ทำไมทำไม่ได้ เวลาทำงานทางบ้านทางเรือนเราก็มักว่าเราทุกข์เรายาก เวลาทำงานอย่างนี้มันก็ทำไม่ได้”

มันทำไม่ได้นี่วุฒิภาวะ เรื่องของจิตมันมีพื้นฐานไหม? เวลาที่เราต้องบังคับมันนะ เราจะเอาจริงเอาจัง คนนะ ครูบาอาจารย์ท่านสังเกตได้ สังเกตพระเราที่ข้อวัตรปฏิบัติ เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ท่านสังเกตนะ มันเป็นเรื่องแสดงออกของใจ ใจคึก ใจคะนอง ใจถ้ามีสติสัมปชัญญะ การแสดงออกมันแสดงออกอีกอย่างหนึ่ง

ดูพฤติกรรมของความประพฤตินิสัยนี้ แล้วเขาคูหัวใจ ถ้าคูหัวใจ ถ้ามันออกมาอย่างนั้น มันหยาบเกินไป มันหยาบเกินไปเพราะอะไร? เพราะมันหน้าสิ่วหน้าขวาน ปัจจุบันนี้เรามาเพื่อเอาบุญเอากุศลกัน ถึงใจเราเข้าไปไม่ถึงธรรมะใจไหน? เราแค่ทำบุญเป็นอามิส ถึงเป็นอามิสนะมันเข้าไปในสังคม คุณิพระบวชใหม่ เวลาเขาภาวนารวมนี้ภาวนารวมเพื่ออะไร? เพื่อเอาสังคมนั้นบีบไป บีบว่าเราจะลูกจะนั่งก็ไม่ได้อายุเขา ก็ต้องภาวนากันไป

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราเวียนเทียน สังคมนี้นะเราคบบัณฑิต เห็นไหม อเสวนา จ พาลานำปณฺฑิตานญจ เสวนา เราไม่คบคนพาลเราจะคบแต่บัณฑิต แล้วคนที่คบบัณฑิต คนที่คิดใฝ่ดี คน

ใฝ่ดีเขาไปทำสิ่งที่ดี เราไปอยู่ในสังคมที่ดีแล้วเราไปขวางเขา เราไปหยอก ไปล้อ ไปเล่นกัน มันไม่สมควรเลย แต่เขาก็ทำได้นะ แล้วไม่ใช่เด็กๆ เป็นผู้เฒ่าผู้แก่ เห็นแล้วคิดเลย โอ้โฮ.. มันไม่สมควร

มันหมดกำลังใจ หมดกำลังใจเลยนะ เราเหนื่อยยาก เราทุกข์ยาก แล้วเขามาทำกันอย่างนั้น มันไม่สมควร เวลาครูบาอาจารย์ เห็นไหม อย่างวัตรนะ วัตรท่านต้องรักษาของท่าน ท่านบอกเราเอาบุตรเอาคุณเข้ามา เวลาเข้าวัดเข้าวาที่เอาบุตรเอาคุณไป ความโลภ ความโกรธ ความหลงเข้ามา นี่พอมาสาดกระจายกัน แล้วเวลาคนเข้ามาจะใช้ใช้นั้น ใช้เพื่อประโยชน์ นานนั้นก็ใช้ไม่ได้ เพราะสิ่งนั้นมันเสียหายไปหมดแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน เวลาหัวหน้า เวลาผู้นำมันต้องกันไม่ให้กระทบกระเทือนกัน เวลาคนภาวนา คนไม่เคยภาวนาจะไม่เข้าใจเรื่องความสงบสงัดเลย คนภาวนาเขาสงวนรักษาสิ่งนี้มาก นี่กายวิเวก จิตวิเวก.. ถ้ากายไม่วิเวก จิตจะวิเวกได้อย่างไร?

มีคนมาฟ้องมาก เวลาปฏิบัติอยู่ฝั่งนู้นแล้วกลับไปนี่ กลับมาจะบอกเลย “คุยกันทั้งวัน เสียงจ้อกแจ้กจอบแจบ” ไอ้คนคุยไม่รู้เรื่องนะ นี่คุยกัน นั่งคุยกันอยู่สองคน ไอ้คนภาวนาอยู่ตรงข้าม ได้ยินหมดเลย แล้วเขาก็บอกว่า

“ไหนว่าวัดปฏิบัติใจ ไหนว่าที่นี่เป็นที่ประพฤติปฏิบัติ”

ไอ้คนเวลาพูดมันก็ไม่ได้คิดเลยนะ มันก็พูดของมันไป ไอ้คนที่เขาต้องการความสงบ เห็นไหม กายวิเวก สถานที่วิเวกใจ แล้วจิตมันจะวิเวก นี่สถานที่มันไม่วิเวก ไม่วิเวกแล้วมันกระทบกัน แต่คนทำไม่รู้ตัว เพราะคิดว่ามันไม่ไปไกล

เวลาสงบสงัดนะ เวลาเรานั่งอยู่นี้กลางคืนนะ เวลารถวิ่งที่ถนน มันเหมือนจะวิ่งเข้ามาชนเราเลย เพราะที่นั่นมันเป็นเหมือนลำโพง มันรับเสียง คนจะพูดที่ไหนได้ยินหมดเลย มันได้ยินทั้งนั้นแหละ แต่จะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นแหละ ฟังแล้วเราก็แบบว่า.. เพราะประสาเรานะว่าเขาไม่มีสติ เขาตำหนิตัวเขาไม่ได้ นี่มันก็คิดให้อภัยเขา แต่ถ้ามันบ่อยครั้ง มากครั้งเข้า เราก็ต้องไปเตือน ไปเตือนเพราะอะไร?

ดูทีมฟุตบอลสิ นี่มูลค่าของทีมฟุตบอลทีมหนึ่งเป็นแสนๆ ล้าน แล้วลงแข่งกันทีหนึ่ง ผลประโยชน์เขามหาศาล แล้วบุคคลคนเดียว กรรมการเป่า กรรมการควบคุมเกมลำเอียงข้างใด

นะ ผลประโยชน์มหาศาลเลย เราเป็นกรรมการในวัดนี้ เราเป็นผู้ควบคุมกฎ เราเป็นคนดูแล
ทั้งหมด ฉะนั้น เวลาถ้าเขาเสียงดัง เขามีอะไรเราต้องไปเตือน มันเป็นการรับผิดชอบ มันเป็น
หน้าที่ของเรา ถ้าเราไม่รับผิดชอบ ไม่เป็นหน้าที่ของเรา เราจะเป็นหัวหน้าคนทำไม? เราจะมาสั่ง
สอนเขาทำไม?

นี่พอเราไปพูดไปว่าเขาที่ว่า โอ๊ย.. คุณ ไอ้คุณก็ส่วนคุณแหละ คุณก็ต้องดู ใครจะคิดอย่างไรมัน
เรื่องของเขา แต่เรื่องของเรานะ นี่เราพูดถึงว่าถ้ามีสติ มีสัมปชัญญะ เพราะเข้าไปหมุ่มมันต้อง
ปรับตัวเราเข้ากับสภาพแบบนั้น ถ้าปรับเข้ากับสภาพแบบนั้นนะ นี่สังคมมันบีบ ข้อวัตรปฏิบัติ
มันบีบคั้นขึ้นมา แล้วถ้าเราเป็นของเราเองนะ ไม่ต้องให้สิ่งใดบีบคั้น มันแสวงหา

คนเราดูสิ เห็นไหม เขาเอาเงินมาแจก ทำไมเราวิ่งไปรับกันเลยล่ะ เอาเงินมาแจกสิ เอาเงิน
มาแจกนะ นี่ให้นับตั้งค่นะ วันๆ ให้นับตั้งค่อ โอ๊ย.. มันนั่งได้ทั้งวันเลยนี่นับตั้งค่อ เวลาให้ภาวนา
มันทำไมไม่ได้ล่ะ บอกนี่นั่งเลย เอาเงินมานับ ใครนับได้มากเอาไปเลย โอ้อโฮ.. มันนั่งกันทั้งวันเลย
มันจะนับแต่ตั้งค่อ แต่เวลาพุทธโธ หายใจเข้า หายใจออก มันทำไมไม่ได้

นี่มันทำไมไม่ได้เพราะมันไม่เห็นผลประโยชน์ แต่คนที่เขาเห็นผลประโยชน์เหมือนนับตั้งค่อ
นี่แหละ นับตั้งค่อนะ แเบงก์เอามาที่มันเป็นสมบัติสาธารณะ ใครเขาก็เจ้องานได้ ดูสิใครเป็น
รัฐบาลขึ้นมา เขาก็ตั้งงบประมาณขึ้นมา เขาเอาเงินมาใช้ได้ทั้งนั้นแหละ จะเองงบประมาณใช้
จ่ายไปทางใด

แต่คุณงามความดีของคนใครเป็นคนสร้างขึ้นมานะ หัวใจที่มันสัมผัสขึ้นมา นี่สัมผัสธรรม
แล้วธรรมเข้าไปสถิตในหัวใจดวงนั้น ใครเป็นคนบอกว่ามันเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง คุณค่าของ
มันมีค่ามากกว่าแบงก์นี่มากมายมหาศาล แเบงก์นะ เขาแบบว่าสมมุติขึ้นมาใช้มันก็ได้ประโยชน์
เขายกเลิกขึ้นมา กระดาษขึ้นเดียวกันยังใช้ไม่ได้ประโยชน์เลย แต่คุณงามความดี ความชั่วที่มัน
ติดไปกับใจ ใครจะยกเลิกมันได้?

ใครจะยกเลิกความชั่วของเราได้ ใครจะยกเลิกความดีของเราได้ แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ
ขึ้นไป นี่ศีลธรรม จริยธรรม เวลาบรรลุนิพพานมันเข้าไปทำลาย มันเข้าไปกำจัดให้พ้นจากดีและชั่ว
ให้จิตนี้เป็นธรรมชาติ.. เป็นธรรมชาติ! เป็นธรรม แล้วเป็นธาตุ ธาตุรู้ ธาตุสสารที่มีอยู่ แล้วมัน
สะอาดบริสุทธิ์ที่มันจะต้องไม่จับเคลื่อนไปอีกแล้ว

มันเป็นสสาร เป็นธาตุรู้ใจ ธาตุรู้ที่เป็นนามธรรม มันเป็นปฏิสนธิวิญญูณ มันเป็นภวาสวะ เป็นภพ มันเป็นสถานที่ที่มันมาเวียนตายเวียนเกิดในไซ้ ในโอปปาติกะ นี่มันจับเคลื่อนของมันไป แล้วพอมันสะอาดบริสุทธิ์ที่มันไม่ต้องไป นี่มันจะมีคุณค่าแค่ไหน แล้วคุณค่าอันนี้มันอยู่ในหัวใจ อยู่ในหัวใจที่มันต่ำต้อยนี้แหละ อยู่ในหัวใจที่ทุกข์ที่ยากนี้แหละ แล้วเราจะชวนขยายไหม?

พระที่ประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ที่ท่านทำของท่าน เพราะท่านมีเป้าหมายของท่าน ท่านมีความเข้มแข็งของท่าน ท่านมีสติสัมปชัญญะของท่าน ท่านมีเข็มมุ่งของท่าน อธิษฐานบารมี เห็นไหม เราตั้งเป้าตรงนั้น ถ้ามันเห็นคุณงามความดีมันทำได้นะ เห็นคุณงามความดี

แต่คนมันหลากหลายนะ เมื่อคืนเราแข่งไปเยอะมาก เวียนเทียนไปนี่เล่นกันจนบอกให้ไป! ก็หันมามองแล้วเขาก็เล่นกัน จนทนไม่ได้ แข่งๆ แข่งๆ เลย แข่งเลย ธรรมดาถ้าไม่เวียนเทียนนะ ถ้าไม่เป็นธรรมดานะ ไล่่ออกแล้ว ไล่แล้ว แต่นี่เพราะถือว่าเวียนเทียน เวียนเทียนทุกคนมีสิทธิเข้ามาใช่ไหม? เหมือนไปทำบุญ เข้าขึ้นมาใครก็ไปทำบุญได้

หัวใจของคนมันคนละชั้น เมื่อคืนเจอสภาพนั้นสะท้อนใจมาก แต่เก็บไว้ในใจ นี่เอามาพูดใจ มันสะท้อนใจเพราะทำไมของแค่นี้คิดไม่เป็น อายุมากนะ คนเฒ่าคนแก่ ผมขาวหมดแล้วทำไมของแค่นี้คิดไม่ได้ เด็กๆ มันยังคิดเป็นนะ โทจนปานนี้คิดไม่เป็น ถ้าคิดไม่เป็น เห็นไหม นี่ไหนว่าสัมมาปัญญา ปัญญาที่จะแก้ไข ปัญญาจะแก้ไขพ้นจากกิเลส นี่มันปัญญาของกิเลส ทัศนียูมานะไป

อ้าว.. ก็ที่สาธารณะนะ ก็สิทธิของฉันนะ ฉันจะทำอะไรก็ได้ เห็นไหม คิดไปโดยกิเลส คิดไปโดยโลก ไม่ได้คิดไปโดยธรรม ถ้าคิดไปโดยธรรม ทำไมคนอื่นเขาไม่ทำเลยล่ะ? เราทำอยู่คนเดียว นี่น่าอายเขาไหม? เขาก็เดินกันเรียบร้อยทั้งนั้นล่ะ เขาก็เดินไป เขาก็ต้องการความสงบ เขาตั้งใจของเขา เขาทำความดีของเขา เขาทำกันอย่างนั้นหมดเลย เราทำแปลกแยกไปจากเขา เราเป็นคนดีได้อย่างไร? คิดไม่เป็นนะ

นี่เมื่อคืนไม่ได้พูด เห็นแล้วก็เก็บไว้ในใจ แต่มาพูดเป็นคติ เห็นไหม นี่คิดแต่เราจะทำความดีเพื่อคนอื่น ทำดีเพื่อคนอื่น เพื่อเขาทั้งหมดเลย สุดท้ายเขามาแล้วเขาเห็นเป็นความดีไหม? เขาทำลายหมดเลยนะ.. นั่นมันเรื่องของโลกนะ เรื่องของหัวใจของคน ใจที่มีกิเลส มันคิดแต่ว่ามันฉลาด มันมีสิทธิเสรีภาพของมัน แต่มันทำลายตัวเองโดยไม่เข้าใจ

แต่พวกเราถ้ามีศีลธรรมจริยธรรมนี้ทุกข้อไหม? เพราะบีบคั้นตัวเองไง บีบคั้นให้เราอยู่ในกรอบ บีบคั้นให้เราพยายามทำตัวเราให้ดี กลับเป็นคนทุกขันธ์ะ เขาทำตัวตามสบาย เขามีความสุขของเขา แต่นั่นละเวรกรรมทั้งนั้น กิเลสจิตดวงใจทั้งหมดเลย เมื่อคืนคนประมาธเท่าไร? เขาปรารถนาดีของเขา เขาทำดีของเขา แล้วเขามาทำลายนี้คิดดูสิว่าเขาจะได้อะไรไป

แต่เขาคิดไม่เป็นนะ.. คนคิดไม่เป็นมันก็หาแต่สิ่งที่เป็นบาปอกุศลเข้าหัวใจไป คนคิดเป็นคนคิดแต่สิ่งที่ดี มันก็เอาบุญกุศลเข้าแต่หัวใจไป แล้วมันจะเป็นประโยชน์กับตัวเองนะ ตั้งสติไว้ มองโลก มองสังคม แล้วมองตัวเอง มองหัวใจ แล้วอย่าทำอย่างนั้น เอวัง